

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد
بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

نشریه پیشرو شماره ۴۹

۳۰ مارچ ۲۰۱۴

زنان اولین قربانی استعمار و استبداد

احزاب، سازمان‌ها، گروه‌ها، انجمن‌ها، ادارات مختلف دولتی و غیردولتی در افغانستان همه ساله در تجلیل از هشتم مارچ روز جهانی زن در سالون‌های مفاشن و لوکس محافلی را برگزار می‌کنند، تا از یکسو خود را مدافع حقوق زنان نشان دهند و از سوی دیگر، پولی را که به خاطر برگزاری این روز از تمویل کنندگان «جامعه جهانی» گرفته‌اند، حلال نمایند. اکثریت این نهادها به مفهوم اصلی روز جهانی زن که رهائی زنان از بیعدالتی و حقوق برابر با مردان از طریق مبارزه است، تماس نمی‌گیرند، بلکه این روز را تا سطح مود و فیش زنان تنزل می‌دهند و بدینگونه بدترین توهین را به زنان و حقوق زنان روا می‌دارند.

این نهادها در بهترین حالت تنها به مواردی تماس می‌گیرند که مخالفین دولت علیه زنان به خشونت دست زده باشند و گاهگاهی هم مثال‌هایی از خشونت‌های خانوادگی را گزارش می‌دهند، اما به خشونت‌هایی که از سوی استعمارگران و استبدادگران لمیده بر کرسی‌های دولتی صورت می‌گیرد، اشاره‌ای نمی‌کنند و یا با بی‌تفاوتی که ماهیت همه‌شان است، از کنار اینهمه مظالم در حق زنان می‌گذرند. این نهادها همواره از دولتی که خود حامی و عامل این وضعیت است، می‌خواهند تا عاملین خشونت علیه زنان را به مجازات برسانند و سهم بیشتری به زنان در این دولت بدهند! حتی آمار و ارقامی را که خود این دولت در مورد خشونت علیه زنان به نشر می‌رساند، کافی است که عرق درشت خجالت را بر پیشانی تک‌تک مقامات دولتی، انجوه‌های «مدافع» حقوق زنان و غیره جاری سازد.

قتل، تجاوز جنسی، اختطاف، گوش و بینی بریدن، لت و کوب، توهین، تحقیر و غیره همه از دستاوردهائی است که «جامعه جهانی» تحت نام آزادی زنان و حقوق زنان برای زنان مظلوم و دربند افغان به ارمغان آورد. صدها میلیون دالری که گویا برای رهائی زنان از این همه مظالم توسط «جامعه جهانی» از طریق دولت و انجوها به «مصرف» رسید، نه تنها زنان را آزاد نساخت بلکه با گذشت هر سال آمار خشونت‌ها علیه زنان را بالا برد. به هر اندازه‌ای که خشونت علیه زنان بیداد کند، به همان اندازه گاو شیری انجوه‌های «مدافع» حقوق زنان می‌زاید و گردانندگان‌شان از شعف و سرور در لباس نمی‌گنجند. وقوع هر مورد خشونت به معنای طولانی‌تر شدن عمر انجوهاست، لذا این انجوها به جای این که خواهان محو خشونت علیه زنان باشند، خواهان تحکیم خشونت علیه زنان هستند.

هیچ کشوری را سراغ نتوان کرد که استعمار به زنان آن رهائی و آزادی را به ارمغان آورده باشد. کشور ما هم از این امر مستثنی نیست با تفاوت این که شریرترین و خونریزترین افراد هنوز هم تفنگ به دست‌اند، و تا مغز استخوان علیه زنان و حقوق آنان می‌باشند. وقتی استعمار و استبداد دست در دست هم، ملتی را به گروگان بگیرد، زنان به عنوان

اولین و آسانترین قربانی از تمام حقوق اولیه و انسانی خود محروم می گردند. ثبوت این مدعا، فیصدی آماری است که کمیسیون مستقل حقوق بشر افغانستان آن را به نشر رسانیده و افزایش ۲۵ درصدی خشونت علیه زنان را نشان می دهد. هرچند این آمار به هیچ صورت آمار واقعی و نهائی نیست، زیرا خشونت را که جنگسالاران در گوشه و کنار افغانستان علیه زنان انجام می دهند، از ترس تفنگ به ثبت نمی رسد، به این خاطر هم است که خرمستی اینان علیه زنان به اوج خود رسیده است.

هیچ متخلفی به خاطر خشونت علیه زنان به جزای اعمالش نرسیده است؛ به هیچ جنگسالار و قومندانی که مرتکب خشونت علیه زنان گریده است، گفته نشده بالای چشمت ابروست. این خود نشاندهنده طرز دید و طرز عمل دولتی است که «جامعه جهانی» با تمام قواء حامی آن است. همین کافی است که به عمق فاجعه ای که علیه زنان جریان دارد، پی ببریم و به خود اجازه ندهیم از پیشرفت زنان در عرصه های گوناگون به همکاری «جامعه جهانی» حرف بزنیم، بلکه دقیقاً عکس آن، «جامعه جهانی» و دولتش را به خاطر جنایت و خیانت در حق زنان محکوم کنیم.